

Arrest

nr. 166 942 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 februari 2014 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische vader. De aanvraag werd geweigerd op 4 augustus 2014. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 136 180 van 14 januari 2015.

1.2. Verzoeker dient op 17 april 2015 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische vader.

1.3. Op 15 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2015 werd ingediend door:

*Naam: L.
Voornamen: F.B.
Nationaliteit: Ghana
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. Gelet dat uit de in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' met nr. 10872 dd. 27.03.2015 blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd in het registratiekantoor van G. op 21.09.2004, ruim 13 jaar na de eigenlijke geboorte van betrokkene. Deze geboorte werd geregistreerd door C.K. H.. Gelet dat dit document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, kan er geen rekening mee worden gehouden bij het op een betrouwbare wijze vaststellen van de afstamming.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 20.02.2014) een 'certified copy of entry in register of birth' met nr. 169 dd. 24.01.2014 voor waaruit blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd in het registratiekantoor van M. op 09.01.2014, bijna 23 jaar na de geboorte van betrokkene. Deze geboorte werd geregistreerd door R.A.. Deze aanvraag gezinshereniging werd negatief afgesloten door de bijlage 20 dd. 04.08.2014. Het ingestelde beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen (arrest RW nr. 136 180 dd. 14.01.2015).

Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt bijgevolg dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd in twee verschillende registratiekantoren, op twee verschillende data, doortwee verschillende personen.

Gelet op het geheel van bovenvermelde elementen, kan de authenticiteit en de inhoud van beide voorgelegde geboorteakten niet worden erkend.

Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe visumaanvraag.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

*Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

2. Rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 14 december 2015 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en desgevallend een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt in een tweede onderdeel als volgt toegelicht:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verweerder weigert de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde geboorteakten te erkennen nu blijkt dat de geboorte van verzoeker zou geregistreerd zijn in twee verschillende registratiekantoren, op twee verschillende momenten en door twee verschillende personen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorte van verzoeker in Ghana zou geregistreerd zijn in twee verschillende registratiekantoren, op twee verschillende momenten en door twee verschillende personen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakten na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakten rechtsgeldige geboorteakten zijn.

Dit is in casu niet gebeurd.

Verweerder heeft in zijn beslissing nagelaten aan te duiden aan de hand van welk recht hij de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akten heeft nagegaan.

Daarnaast heeft verweerder nagelaten te motiveren waarom de registratie van de geboorte in Ghana in twee verschillende registratiekantoren, op twee verschillende momenten en door twee verschillende personen overeenkomstig het Ghanese recht de echtheid of de geldigheid van de akten zou aantasten, een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of een vorm zou zijn van wetsontduiking.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de beide geboorteakten gelegaliseerd werden door de bevoegde autoriteiten of voorzien zijn van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakten de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

3.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

4.

Verzoeker wil verwijzen naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 155 101 van 22 oktober 2015 en nr. 155 239 van 26 oktober 2015 waarin gesteld wordt dat verweerder, overeenkomstig art. 27 WIPR, gehouden is in zijn beslissing aan te duiden aan de hand van welk recht hij de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte heeft nagegaan en dient te motiveren waarom de in de beslissing aangehaalde motieven overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of de geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijven voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RVS 15 juni 2011, nr. 213.855) en dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het verblijf weigert omdat de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende is bewezen door de geboorteakte die werd voorgelegd. De gemachtigde verwijst naar de laattijdige registratie van de geboorteakte, louter gebaseerd op verklaringen, die werd voorgelegd in het kader van de tweede aanvraag. De gemachtigde verwijst eveneens naar een andere geboorteakte, louter gebaseerd op verklaringen, die werd voorgelegd in het kader van een eerste aanvraag. Hij stelt daarbij vast dat de geboorte van verzoeker werd geregistreerd in twee verschillende registratiekantoren, op twee verschillende data, door twee verschillende personen. De gemachtigde besluit dat, gelet op het geheel van deze elementen, de authenticiteit en inhoud van beide voorgelegde geboorteakten niet kan worden erkend.

3.3. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met betrekking tot de door hem neergelegde geboorteakte niet afdoende is. Hij wijst op het onderzoek dat overeenkomstig voormeld artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht moet worden gevoerd. Verzoeker geeft vervolgens aan dat de voormelde motivering geenszins aantoonde dat de gemachtigde de rechtsgeldigheid van de neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht, dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt dat de gemachtigde de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen en dat niet wordt gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

3.4. Vooreerst moet wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen juridische grondslag wordt aangegeven waarop de gemachtigde zijn conclusie van niet-erkenning van de geboorteakten steunt.

In casu werd een buitenlandse geboorteakte voorgelegd als bewijs van de afstammingsband. De erkenning of niet-erkenning van de buitenlandse geboorteakten diende dan ook te gebeuren volgens de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR). Artikel 27 van het WIPR bepaalt in het bijzonder:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen.”

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Uit voormeld artikel 27 blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het Wetboek IPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Volgens verzoeker is dit het Ghanese recht, de gemachtigde doet hierover echter in het geheel geen uitspraak. Ook blijkt uit voormeld artikel 27 dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR – ook dit recht is volgens verzoeker het Ghanese recht, maar ook wat dit aspect betreft, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde hierover in het geheel geen uitspraak doet –, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van voormeld wetboek. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift ook zelf aangeeft, heeft voormeld artikel 18 betrekking op wetsontduiking en voormeld artikel 21 op de openbare orde-exceptie.

Zoals eerder gesteld, ontbeert de bestreden beslissing een juridische grondslag voor de niet-erkenning van de geboorteakten. Er is geen enkele verwijzing naar artikel 27 van het WIPR hoewel dit het wettelijk kader is dat de erkenning of niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst. Verder blijkt uit de bestreden beslissing zelfs niet aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan en blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins of de gemachtigde gemeend heeft dat de *“laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen”* en het feit *“dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd in twee verschillende registratiekantoren, op twee verschillende data, door twee verschillende personen”* overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm van wetsontduiking is.

Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zodoende zijn geschonden.

3.5 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES